MINISTERIE VAN ECONOMISCHE ZAKEN

Bezuidenhoutseweg 30 - Tel. 720060* - Interl. letter G - Kengetal K 1700

Rea 2-12-53

11

Men gelieve bij het antwoord aanwezig onderwerp, dagtekening, nr. en letter van dit schrijven te vermelden.

No. 91 S.G. 's-Gravenhage, 1 December 1953.

2674 1-12-53 B Bog arch

AAN de Heer Minister-President,
Voorzitter van de Raad voor
Economische Aangelegenheden,
Plein 1813 no. 4,
's-GRAVENHAGE.

Hierbij moge ik U, in aansluiting op de ter vorige R.E.A.-vergadering gedane mededelingen, afschrift doen toekomen van een nota voor het Benelux Ministers Comité aangaande het gepleegde ambtelijke overleg ter oplossing van de op de recente vergadering van dit Comité te Brussel gebleken meningsverschillen over enkele bepalingen van het ontwerp-Protocol voor een gemeenschappelijke handelspolitiek. De Nederlandse delegatie in dit Comité zal zich vóór 9 December a.s. moeten beraden over het ter zake in te nemen standpunt. In verband hiermede zou ik het op prijs stellen, indien U dit stuk op de R.E.A.-vergadering van a.s. Woensdag aan de orde zoudt willen stellen.

Afschrift van nota en bijlagen zend ik spoedshalve aan alle Ministers, leden van de Raad.

DE MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN,

© NA, 2.02.05.02 (Arch. MR) (Nationaal Archief, Den Haag) inv.nr. 603
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/D00196

Aan Heren Leden van het Comité
der Ministers voor de Benelux.

Betreft: Herziening ontwerp-Protocol gemeenschappelijke handelspolitiek.

Als een der voornaamste punten op de vorige week te Den Haag gehouden vergadering van de Raad van Presidenten is de vraag onderzocht hoe een compromis-formule te ontwerpen voor de 2 geschilpunten, die tijdens de vergadering van het Benelux Ministers-Comité met betrekking tot het bovengenoemde Protocol aan de dag waren getreden. Terwijl de Ministers het ten slotte, behoudens een zekere wijziging in de formulering, eens waren geworden over de wijze van uitzondering der onder het Landbouwprotocol vallende artikelen, was het 2de meningsverschil over de redactie van het voornaamste artikel van het Protocol onopgelost gebleven. Dit artikel 3 luidde in de aanvankelijke tekst als volgt:

"Op het gebied van de handelsovereenkomsten zal de gemeenschappelijke politiek worden verwezenlijkt door het sluiten van gemeenschappelijke handelsaccoorden, gepaard aan gemeenschappelijke of parallelle betalingsaccoorden.

De in deze accoorden op te nemen contingenten zullen zowel wat betreft de invoer als de uitvoer gemeenschappelijke Benelux-contingenten zijn. Uitzonderingen op deze regel zullen in bijzondere gevallen mogelijk zijn en zullen door het competente Ministeriële Orgaan nader worden bepaald.".

Van Belgische zijde wilde men niet een zo volstrekte binding. Men gaf er de voorkeur aan, dat met enkele landen om te beginnen geëxperimenteerd zou worden, waarna men geleidelijk tot een uitbouw van het systeem der gemeenschappelijke handelsverdragen zou kunnen komen. Minister Meurice wilde dit tot uitdrukking brengen door in het eerste lid van artikel 3 in te voegen "au fur et à mesure des possibilités".

-Aan-

Aan Nederlandse zijde stelde men zich op het standpunt, dat dit zelfs een verzwakking betekende t.o.v. de reeds in 1950 in Oostende genomen beslissing een gemeenschappelijke handelspolitiek te gaan voeren. Het politieke effect hiervan moest dus ongunstig zijn, terwijl men aan deze zijde juist aan het politieke effect ter consolidatie van de verkregen verbetering in de onderlinge verhouding veel waarde hechtte. Daarnaast achtte men een min of meer strikte formule nodig als uitgangspunt om met de gemeenschappelijke handelspolitiek werkelijk ernst te maken en deze in de uitvoering niet te doen traineren, waardoor bij een wisseling der economische omstandigheden de gemeenschappelijke handelspolitiek, en daarmee de Benelux-samenwerking als geheel ernstig gevaar zou lopen. Dit standpunt betekende uiteraard niet, dat niet een zekere geleidelijkheid in de uitvoering zou kunnen worden betracht.

De oplossing, die ons dezerzijds na de Ministersvergadering voor ogen stond, was, met behoud zoveel mogelijk van het principe, een uitvoeringsbepaling in het artikel te verwerken, die tot uitdrukking bracht, dat de realisering van dit principe volgens een bepaald program zou dienen te gebeuren, dat in een periode van 2 jaar zou moeten zijn afgewerkt. Door het Ministers-Comité zouden uitzonderingen hierop zo nodig kunnen worden getroffen, omdat uiteraard met bijzondere moeilijkheden t.o.v. bepaalde landen moest worden rekening gehouden.

Van Belgische zijde werd deze gedachte met name ook wat de periode betreft, niet afgewezen. In de Commissie, die werd aangewezen voor de redactie van het nieuwe ontwerp, ontspon zich evenwel een discussie over de interpretatie van deze termijn. Terwijl men van Nederlandse kant zich op het standpunt stelde, dat de gemeenschappelijke handelspolitiek in 2 jaar zou moeten zijn verkregen, ging men aan Belgische kant er van uit, dat men eerst een experimenteerstadium van 2 jaar zou hebben en daarna de handelsverdragen als algemene regel gemeenschappelijk zouden worden gemaakt, hetgeen uiteraard nog weer de nodige tijd zou vorderen.

-Het-

Het resultaat van deze gedachtenwisseling was de volgende tekst:

"Les trois Gouvernements s'engagent, au fur et à mesure des possibilités, à négocier et à conclure des accords commerciaux communs, ceux-ci allant de pair avec des accords de paiement communs ou parallèles, étant entendu que cette politique commune devra être réalisée dans un délai qui ne peut dépasser deux ans.".

De gedachte was daarbij dus, dat het experimenteren naargelang der mogelijkheden werd aanvaard, doch dat dit binnen een termijn van 2 jaar tot een min of meer compleet stelsel van gemeenschappelijke handelsverdragen moest hebben geleid.

Blijkbaar bestaat evenwel aan Belgische kant toch wel ernstig bezwaar tegen een zo strikte binding aan deze 2-jaar-periode. Wordt dit element echter verzwakt door verlenging der periode of uitholling op andere wijze, dan verliest de hierboven geciteerde tekst zijn ratio, omdat dan in feite wordt teruggevallen op het aanvankelijke voorstel van Minister Meurice, waartegen de reeds genoemde bezwaren gelden.

In de vergadering van de Raad van Presidenten kon door tijdgebrek geen afsluitende discussie meer plaats vinden ten aanzien van de uiteindelijk voor te leggen tekst. De mogelijkheid van een definitieve gemeenschappelijke tekst bij een eventuele Belgische afwijzing van de strikte 2-jaarstermijn wordt nog onder ogen gezien. Het lijkt gewenst bij dit eventuele nadere overleg het principe, zoals dat in de in de aanvang geciteerde oorspronkelijke tekst is geformuleerd, zo weinig mogelijk afbreuk te doen, aangezien men anders het risico loopt, dat de gemeenschappelijkheid door derde landen niet geheel au sérieux wordt genomen en alleen daardoor al in belangrijke mate aan betekenis inboet. De oplossing ware eventueel te zoeken door met handhaving van deze oorspronkelijke tekst, in een échange de lettres een afspraak omtrent de uitvoering op te nemen, die de termijn van 2 jaar niet volstrekt bindend maakt, doch waarin een bepaling van ongeveer de volgende inhoud zou kunnen voorkomen:

"Aangezien de Regeringen het er over eens zijn, dat de verwezenlijking van de in artikel 3 gestelde doeleinden uit

technische overwegingen niet ineens kan geschieden, zal gedurende een transitoire periode van 2 jaar getracht worden volgens een bij gemeenschappelijke overeenstemming opgesteld programma te bereiken dat alsdan met alle daartoe in aanmerking komende derde landen gemeenschappelijke accoorden zijn, resp. zullen worden afgesloten.".

Het lijkt niet onmogelijk het daarop eens te worden, omdat enerzijds het belang van ons gezichtspunt omtrent het effect ener concrete afspraak tegenover derde landen èn voor de algemene Beneluxverhouding in dit stadium evident is, terwijl anderzijds de juistheid van de opvatting moet worden onderschreven, dat de uitvoering in de practijk nog op tal van moeilijkheden zal stuiten en dat dus de periode van 2 jaar meer als indicator omtrent de mate van activiteit bij deze coördinatie moet dienen dan dat zij formeel strikt houdbaar zou zijn. Men zal het program aan de hand van de practische mogelijkheden zorgvuldig moeten overwegen en men moet zeker niet met een hele reeks landen tegelijk beginnen.

Mocht het alsnog lukken het op ambtelijk niveau hierover eens te worden, dan zal dit de Ministersbesprekingen aanzienlijk kunnen vergemakkelijken. Zou dit niet meer lukken, dan ware dit de gedragslijn, waardoor de Nederlandse delegatie zich t.a.v. dit essentiële punt ter conferentie op de 9de December zou kunnen laten leiden.

De conclusie van de Ministersvergadering te Brussel om in dit centrale artikel 3 een formele uitzondering te maken voor de artikelen, waarvoor het intra-Beneluxverkeer niet vrij is, leverde geen moeilijkheden meer op. Deze uitzondering betreft dus in feite de artikelen, vallend onder het Landbouwprotocol, resp. de catastrophe-clausules van artikel 7 van het Protocol van 24 Juli, voor zover zij worden beschouwd niet vrij te zijn in het onderlinge verkeer. De Belgen wilden deze uitzonderingsbepalingen alsnog in het Protocol zelf opnemen. Onzerzijds werd er op gewezen, dat deze bepalingen als een toepassing van de juist genoemde algemene regel moesten worden gezien en dat een overdaad van

-uitzon-

uitzonderingsbepalingen in het aan uitzonderingen toch al rijke Protocol politiek een ongewenst effect zou hebben. Men ging dus accoord met een verplaatsing naar de échange de lettres (artikel 7 hiervan).

Het zal overigens zaak zijn vast te leggen, dat de beoordeling van de vraag, of producten vrij geacht kunnen worden in het onderling verkeer, zal liggen bij het permanente Ministers-Comité. De Belgische Minister van Landbouw zou op het standpunt staan, dat de speciale landbouwcommissie in de ambtelijke organisatie - welke commissie gebleken is, uiterst moeilijk tot constructieve beslissingen te kunnen komen - hier het beslissende woord zou moeten hebben, op grond van de overweging, dat de Landbouw-Ministers formeel geen zitting hebben in het Benelux Ministers-Comité. De opzet van laatstgenoemd comité is echter, dat het als kern de Ministers van Buitenlandse Zaken, Economische Zaken en Financiën zou omvatten, doch dat anders Ministers er deel van uitmaken, wanneer een hun regarderende zaak ter sprake komt. Het Protocol van 24 Juli regelt dit in artikel 12.

Voorts zal de Belgische Minister van Landbouw toch nog wel aandringen op opneming van de agrarische uitzonderingsbepaling in het Protocol zelf, omdat deze uitzondering openbaar moet kunnen zijn. Het is echter in de verhouding tot het buitenland geheel iets anders of men bijzondere voorzieningen te dezen aanzien in de Kamer mededeelt als toelichting op de getroffen afspraak dan dat men deze uitzonderingen vastlegt in een officieel document. Aan de gekozen oplossing ware dus, ook om de genoemde psychologische reden, vast te houden.

Ten slotte zij de aandacht gevestigd op de artikelen 6 en 8 van het nieuwe ontwerp-Protocol. Artikel 6 betreft de samenwerking in internationale organisaties ter zake van de handelspolitiek. Het was op zichzelf wenselijk deze bepaling, die aanvankelijk in de Annexe voorkwam, naar het Protocol over te brengen. De Belgen hebben er echter prijs op gesteld, de clausule "telkens wanneer het mogelijk is" in te voegen. Deze clausule verzwakt door haar vanzelfsprekendheid de strekking van het artikel. Aan Belgische zijde bestaat in vrij sterke mate de vrees, dat een gezamenlijk

optreden in internationale organisaties tot een enkele vertegenwoordiging van de Douane-Unie zou kunnen leiden. Wij zijn het uiteraard zonder meer met hen eens, dat dit zeer ongewenst zou zijn. De vrees lijkt echter ongemotiveerd. Tussen sommige staten bestaan banden van veel nauwer en formeler aard dan de Benelux Douane-Unie zonder dat dit hun individueel, zij het veelal gelijk gericht optreden belemmert. Een ander voorbeeld is de Economische Unie tussen België en Luxemburg. Het moet dus overdreven worden geacht op deze grond de afspraak tot samenwerking in de internationale organisaties te verzwakken.

Artikel 8 regelt de duur van het Protocol. Deze is onbepaald. Het verdrag kan pas na een jaar worden opgezegd en dan met een opzeggingstermijn van eveneens een jaar. Bovendien wordt het afhankelijk gesteld van het bestaan van een internationaal arrangement, dat voldoende mogelijkheid tot regeling van het onderlinge betalingsverkeer geeft.

Het aldus gewijzigde en enigermate uitgebreide Protocol, dat behalve Artikel 3 dus nog wel enige punten ter discussie openlaat, is als bijlage aan deze nota gehecht. Aan het ontwerp is toegevoegd een ontwerp voor een échange de lettres, waarin de verder niet gewijzigde uitvoeringsbepalingen zijn opgenomen. De Raad van Presidenten heeft tenslotte aan de Monetaire Commissie verzocht in aansluiting op haar ter zake reeds eerder gevoerde besprekingen de nodige verrekeningsvoorschriften te ontwerpen voor de uit de gemeenschappelijke handelspolitiek eventueel voortvloeiende monetaire consequenties, voorzover het de niet-E.B.U. landen betreft. De Monetaire Commissie komt daartoe a.s. Donderdag bijeen.

De Voorzitter van de Nederlandse
delegatie in de Raad van Presidenten,

1 December 1953.

ONTWERP-PROTOCOL

INZAKE DE HANDELSPOLITIEK

De Regeringen van Nederland, België en Luxemburg zijn het volgende overeengekomen:

Artikel 1

Ten einde een hechtere economische samenwerking te verwezenlijken, aanvaarden en volgen de drie Regeringen in hun economische betrekkingenmet derde landen een gemeenschappelijke politiek op het gebied van het handels- en betalingsverkeer.

Om deze gemeenschappelijke politiek te verwezenlijken en behoudens het bepaalde in artikel 7 van dit Protocol, zal het verkeer van goederen, zonder onderscheid van oorsprong of herkomst, en het dienstenverkeer tussen de drie landen zonder enige quantitatieve beperking plaatsvinden.

Artikel 2

De gemeenschappelijke handelspolitiek zal er op gericht zijn de uitwisseling van goederen en diensten met derde landen tot een zo groot mogelijke ontwikkeling te brengen, met inachtneming van de internationale overeenkomsten waarbij de drie landen Partij zijn, alsmede van de monetaire situatie van de drie landen gezamenlijk ten opzichte van de derde landen.

Deze politiek wordt het best verwezenlijkt door de vrijheid van het handels- en dienstenverkeer, toe te passen zowel door de deelnemende landen ten opzichte van de derde landen als door deze ten opzichte van de deelnemende landen.

Ingeval de door de drie Regeringen toegepaste vrijheid, die in de vorige alinea wordt beoogd, door bepaalde landen niet met voldoende wederkerigheid wordt beantwoord, zullen in onderlinge overeenstemming geëigende maatregelen worden genomen met het doel de ontwikkeling van de goederen- en dienstenuitwisseling te bevorderen.

Artikel 3

De drie Regeringen verbinden zich al naar gelang de mogelijkheden gemeenschappelijke handelsaccoorden te onderhandelen en te sluiten, gepaard aan gemeenschappelijke of parallele betalingsaccoorden, met dien verstande, dat deze gemeenschappelijke politiek verwezenlijkt moet zijn binnen een termijn van niet langer dan twee jaar.

De in deze accoorden op te nemen contingenten zijn, zowel wat betreft de invoer als de uitvoer, gemeenschappelijke contingenten, behalve voor de producten, waarvoor het verkeer tussen de deelnemende landen niet vrij is.

Het Comité van Ministers bedoeld in artikel 12 van het Protocol, getekend te 's-Gravenhage op 24 Juli 1953 kan uitzonderingen op de hierboven vermelde regels nader vaststellen.

Artikel 4

De Regeringen zullen onderling overleg plegen over de maatregelen die tot doel hebben de uitvoer te bevorderen.

Artikel 5

De Regeringen komen overeen de voorschriften aangaande het wissel- en betalingsverkeer te coördineren ten einde te vermijden, dat de ingezetenen van een der drie landen, uit hoofde van deze voorschriften in gunstiger concurrentieverhoudingen komen te verkeren, dan de ingezetenen van de andere deelnemende landen.

Artikel 6

Ten aanzien van internationale organisaties en conferenties aangaande het buitenlandse handelsverkeer zullen de drie Regeringen hun politiek zodanig op elkaar afstemmen, dat telkens wanneer het mogelijk is een gemeenschappelijke houding wordt bereikt.

Artikel 7

Het Comité van Ministers bedoeld in artikel 12 van het Protocol getekend te 's-Gravenhage op 24 Juli 1953 werkt de in de artikelen 1 - 6 genoemde essentiële beginselen van de gemeenschappelijke handelspolitiek nader uit en stelt de uitvoeringsmodaliteiten vast. Tevens stelt het de uitzonderingen vast op het vrije verkeer van goederen en diensten tussen de gebieden van de deelnemende landen, waarbij de bepalingen van bestaande Protocollen en andere overeenkomsten in acht genomen worden.

Artikel 8

Dit Protocol zal worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen worden neergelegd bij de Belgische Regering.

Het zal in werking treden op de dag, dat de derde akte van bekrachtiging wordt neergelegd.

Het is gesloten voor onbepaalde tijd. Het kan niet opgezegd worden dan na een termijn van een jaar en de opzegtermijn bedraagt een jaar. Geen der Partijen heeft echter het recht het Protocol op te zeggen voor dat het Comité van Ministers de gelegenheid gehad heeft de moeilijkheden, zo die zich zouden voordoen, te onderzoeken en een oplossing gezocht hebben, die toelaat het Protocol te blijven toepassen.

Voorwaarde voor de geldigheidsduur is echter het bestaan van een internationaal stelsel, dat voldoende verrekeningsmogelijkheden biedt voor de uit de gecoördineerde handelspolitiek voortvloeiende betalingen. Indien een dergelijk stelsel ophoudt te bestaan, plegen de drie Partijen onmiddellijk overleg met het oog op het aanbrengen van de noodzakelijke wijzigingen aan dit Protocol.

TEN BLIJKE waarvan de hiertoe behoorlijk gevolmachtigde vertegenwoordigers deze overeenkomst hebben ondertekend.

Gedaan te ..... op ..... 195., in drievoud, in de Franse en in de Nederlandse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor de Nederlandse Regering:

Voor de Belgische Regering :

Voor de Luxemburgse Regering:

ONTWERP-BRIEFWISSELING

De Minister van Buitenlandse Zaken
van Nederland aan Zijn Ambtgenoot van België/
Luxemburg.

Excellentie,

Ter gelegenheid van de ondertekening te 's-Gravenhage op ..... van het Protocol inzake de handelspolitiek zijn de drie Regeringen overeengekomen de volgende uitvoeringsmodaliteiten vast te stellen:

1° De gemeenschappelijke handelspolitiek in de O.E.E.S. zal worden verwezenlijkt door:

a) invoering van gemeenschappelijke liberalisatielijsten;

b) een gemeenschappelijke invoerpolitiek in de niet-geliberaliseerde sector;

c) coördinatie van de politiek van de drie Regeringen zowel ten aanzien van de export als van alle andere problemen, welke zich in O.E.E.S.-verband voordoen op het gebied van de goederen- en dienstenuitwisseling en van het betalingsverkeer.

2o Ten aanzien van de landen die niet lid zijn van de O.E.E.S. en niet tot de dollarzone behoren wordt met inachtneming van de beginselen, voorzien in het bovengenoemde Protocol, een gemeenschappelijke handelspolitiek gevoerd. Daarbij moet een bevredigend evenwicht in de betalingsbalans worden verzekerd.

3o De gemeenschappelijke handelspolitiek ten aanzien van het dollargebied zal met betrekking tot de invoer een restrictief karakter hebben voorzover dit noodzakelijk is om een buitensporige vermindering van de reserves in goud of convertibele deviezen te bestrijden.

Als algemene beginselen voor deze invoerpolitiek gelden:

a) de voorziening van de economie van de drie landen met grondstoffen, halffabrikaten en kapitaalgoederen dient te geschieden tegen de gunstigste prijzen, opdat daardoor de verschillende sectoren van de economie van de drie landen een concurrerende positie kunnen innemen.

b) de restrictieve politiek zal geen ernstige repercussies mogen hebben op de kosten van levensonderhoud.

Uitgaande van deze beginselen zal een gemeenschappelijke lijst van producten worden opgesteld die zonder beperking door de drie landen tegen betaling in dollars ten invoer worden toegelaten.

Een gemeenschappelijk invoerregime zal door de drie landen worden toegepast voor die producten welke niet op deze lijst voorkomen.

4° Indien quantitatieve restricties welke een van de drie landen, hetzij bij invoer, hetzij bij uitvoer, toepast uit overwegingen van economische expansie zoals hulp aan nieuwe industrieën, worden zij door de andere landen overgenomen en daadwerkelijk toegepast. Zij zijn van tijdelijke aard en kunnen na afloop van de periode, waarvoor zij zijn ingesteld, slechts in onderlinge overeenstemming worden verlengd.

Het land dat quantitatieve restricties toepast terwille van de belangen van één der andere landen moet er van verzekerd zijn dat in zijn nationaal verbruik volledig door invoer uit derde landen kan worden voorzien.

Nieuwe quantitatieve restricties uit overwegingen van economische expansie kunnen slechts in onderlinge overeenstemming worden ingesteld.

5° Indien de drie Regeringen uit handelspolitieke overwegingen, zoals verweer tegen dual-pricing en buitensporige invoerrechten, reciprociteitsnoodzaak en dergelijke, zijn overeengekomen in beginsel bepaalde quantitatieve restricties, hetzij bij invoer, hetzij bij uitvoer, in te stellen dan worden deze eerst daadwerkelijk toegepast, wanneer de drie Regeringen hebben vastgesteld dat de omstandigheden de toepassing motiveren.

6° Indien de vaststelling van gemeenschappelijke contingenten die limitatief zijn bij invoer in derde landen in bepaalde bedrijfstakken een ernstige crisistoestand doet ontstaan, die toe te schrijven is aan een buitensporige concurrentie van één der drie landen op de buitenlandse markten, zullen bijzondere maatregelen (instelling van gescheiden contingenten, interne verdeling van gemeenschappelijke contingenten) getroffen worden door het bevoegde orgaan of de bevoegde organen, naar gelang de bijzondere behoeften van die toestand.

De in dit artikel bedoelde interne verdeling van gemeenschappelijke uitvoercontingenten mag niet ten gevolge hebben dat een beperking van de gezamenlijke uitvoer der drie landen van de betrokken producten naar het derde land wordt veroorzaakt.

De bepalingen van dit artikel zijn slechts van toepassing gedurende het proces van aanpassing der interne economische politiek.

7° De hierna bedoelde producten zijn voorlopig uitgezonderd van de regel van de gemeenschappelijke contingenten:

A. <u>bij in- en uitvoer</u> :

1. de producten, vallende onder de toepassing van de landbouwprotocollen, tenzij in onderlinge overeenstemming wordt beslist dat een product als vrij beschouwd wordt in het verkeer tussen de deelnemende landen.

2. de producten, vallende onder de toepassing van artikel 7 van het Protocol betreffende de coördinatie van de economische en de sociale politiek tenzij in onderlinge overeenstemming wordt beslist dat een product als vrij beschouwd wordt in het verkeer tussen de deelnemende landen.

B. <u>bij uitvoer</u> :

de producten, waarvoor van overheidswege door een der landen bepaalde regelingen zijn getroffen dan wel garanties zijn verstrekt ten aanzien van prijs, kwaliteit en beheer van het contingent bij export naar een derde land, voorzover dergelijke regelingen dan wel garanties niet kunnen worden overgenomen door de andere deelnemende landen.

8° Als de vaststelling van gemeenschappelijke contingenten voor invoer in de drie landen een ernstige bedreiging vormt voor de normale voorziening van de betrokken industrieën, zullen geëigende maatregelen in onderlinge overeenstemming worden getroffen.

Ik zou het op prijs stellen indien Uwe Excellentie mij Haar instemming met het bovenstaande wel ter kennis zoudt willen brengen.

Eenzelfde brief richt ik tot de Minister van Buitenlandse Zaken van Luxemburg - van België. Ik zal niet nalaten Uwe Excellentie in kennis te stellen van de inhoud van zijn antwoord.

Van deze gelegenheid maak ik gebruik om Uwer Excellentie de hernieuwde verzekering te geven van mijn zeer bijzondere hoogachting.

De Minister zonder Portefeuille.

PROJET DE PROTOCOLE
RELATIF A LA POLITIQUE COMMERCIALE

Les Gouvernements néerlandais, belge et Luxembourgeois sont convenus des dispositions ci-après:

Article 1er

En vue de réaliser une coopération économique plus étroite, les trois Gouvernements adopteront et poursuivront dans leurs relations économiques avec les pays tiers, une politique commune en matière de commerce extérieur et de paiements.

Pour réaliser cette politique commune et sans préjudice des dispositions de l'article 7 du présent Protocole, la circulation des marchandises, sans distinction d'origine ou de provenance, et l'échange de services entre les trois pays seront exempts de toutes entraves quantitatives.

Article 2

La politique commerciale commune tendra à développer au maximum les échanges de marchandises et de services avec les pays tiers, en tenant compte des accords internationaux auxquels les trois pays sont Parties, ainsi que de la situation monétaire de l'ensemble des trois pays à l'égard des pays tiers.

Cette politique sera le mieux réalisée par la liberté des échanges de marchandises et de services pratiquée tant par les pays partenaires à l'égard des pays tiers que par ceux-ci vis-à-vis des pays partenaires.

Au cas où la politique de libre échange pratiquée par les trois Gouvernements et visée à l'alinéa précédent, ne rencontrerait pas une réciprocité suffisante de la part de certains pays, des mesures appropriées seront arrêtées de commun accord en vue de promouvoir le développement des échanges de marchandises et de services avec ces pays.

Article 3

Les trois Gouvernements s'engagent, au fur et à mesure des possibilités, à négocier et à conclure des accords commerciaux communs, ceux-ci allant de pair avec des accords de paiement communs ou parallèlles, étant entendu que cette politique commune devra être réalisée dans un délai qui ne peut dépasser ~~un délai de~~ deux ans.

Les contingents à prévoir aux susdits accords seront des contingents communs, tant à l'importation qu'à l'exportation sauf pour les produits dont les échanges ne sont pas libres entre les partenaires.

Le Comité Ministériel prévu à l'article 12 du Protocole, signé à la Haye le 24 juillet 1953 pourra déterminer les exceptions aux règles ci-dessus.

Article 4

Les Gouvernements se concerteront au sujet des mesures qu'il se proposent de prendre en vue de promouvoir les exportations.

Article 5

Les Gouvernements sont convenus de coordonner la réglementation des changes et des paiements dans les trois pays, afin d'éviter que les ressortissants de l'un des trois pays soient placés du chef de cette réglementation dans des conditions de concurrence moins favorables que les ressortissants des autres pays partenaires.

Article 6

A l'égard des organisations et des conférences internationales traitant du commerce extérieur, les trois Gouvernements concerteront leur politique de manière à en arriver, chaque fois qu'il sera possible, à une attitude commune.

Article 7

Le Comité des Ministres prévu à l'article 12 du Protocole signé à la Haye le 24 juillet 1953 assume l'élaboration des principes de la politique commerciale commune, visés aux articles 1 à 6 inclusivement, et en fixe les modalités d'exécution. Il détermine en outre les exceptions à la libre circulation des marchandises et au libre échange des services entre les territoires des pays partenaires, en respectant les Protocoles et les autres arrangements existants.

Article 8

Le présent Protocole sera ratifié et les instruments de ratification seront déposés auprès du Gouvernement belge.

Il entrera en vigueur à la date du dépot du troisième instrument de ratification.

Il est conclu pour une durée illimitée. Il ne pourra être dénoncé qu' après un terme d'un an et le préavis de dénonciation aura une durée d'un an. Toutefois aucune Partie n'aura le droit de dénoncer le Protocole avant que le Comité de Ministres n'ait eu l'occasion d'examiner les difficultés que se seraient produits et n'aient recherché une solution permettant de maintenir le Protocole en application.

Toutefois cette durée est conditionnée par l'existence d'un régime international offrant des possibilités suffisantes en matière de compensation des paiements découlant de la politique commerciale coordonnée.

Si un pareil régime venait à faire défaut les trois parties se concerteraient immédiatement en vue d'apporter au présent protocole les modifications qui s'imposent.

EN FOI DE QUOI les représentants soussignés, dûment autorisés à cet effet ont signé le présent Protocole.

Fait à ..... le ..... 1953, en trois exemplaires, en langues française et néerlandaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Gouvernement néerlandais,
Pour le Gouvernement belge,
Pour le Gouvernement luxembourgeois,

PROJET D'ECHANGE DE LETTRES

Monsieur le Ministre des Affaires Etrangères
des Pays-Bas à son Collègue de Belgique
/de Luxembourg.

Monsieur le Ministre,

A l'occasion de la signature à la Haye en date du. . . . . .
du Protocole relatif à la Politique Commerciale, les trois Gouvernements sont convenus des modalités d'exécution suivantes:

1°) A l'égard de l'O.E.C.E. la politique commerciale commune sera réalisée par:

a) le dépôt de listes communes de libérations;

b) la poursuite d'une politique commune pour les importations dans la partie non libérée;

c) la coordination des politiques des trois Gouvernements à l'égard des exportations et des autres problèmes qui peuvent surgir dans le cadre de l'O.E.C.E. dans le domaine des échanges et des paiements.

2°) A l'égard des pays non-membres de l'O.E.C.E. et non compris dans la zone dollar une politique commerciale commune sera poursuivie en tenant compte des principes prévus au susdit Protocole. Dans ce domaine il conviendra d'assurer un équilibre satisfaisant de la balance des paiements.

3°) A l'égard de la zone dollar, la politique commerciale commune n'aura aucun caractère restrictif à l'importation que dans la mesure nécessaire pour faire face à une réduction excessive des réserves en or ou en devises convertibles.

Cette politique devra s'inspirer des principes suivants:

a) l'approvisionnement des économies des partenaires en matières premières, produits demi-finis et d'équipement, devra s'effectuer dans les conditions de prix les plus favorables, afin d'assurer une position concurrentielle aux différents secteurs des économies des trois pays;

b) la politique restrictive ne devra pas avoir de répercussions fâcheuses sur le coût de la vie;

En s'inspirant de ces principes, une liste commune de produits payables en dollars, dont l'importation sera autorisée sans limitation par les trois pays, sera établie.

Un régime commun d'importation sera appliqué par les trois pays aux produits qui ne figurent pas sur cette liste.

4°) Si des restrictions quantitatives étaient appliquées par un des trois pays, soit à l'importation, soit à l'exportation, et établies pour des raisons d'expansion économique, telles que l'aide à des industries nouvelles, elles seront reprises par les autres pays et appliquées effectivement. Elles seront d'une nature temporaire et ne seront

prolongées après l'expiration de la période pour laquelle elles ont été instituées, que par décision prise de commun accord.

Le pays qui applique des restrictions quantitatives pour sauvegarder les intérêts d'un des autres pays, devra avoir la certitude que sa consommation nationale pourra être comblée entièrement par des importations en provenance des pays tiers.

De nouvelles restrictions quantitatives inspirées par des soucis d'expansion économique, ne pourront être établies que de commun accord.

5°) Lorsque les trois Gouvernements sont convenus pour des raisons de politique commerciale, telles que la lutte contre les doubles prix et les droits d'entrée prohibitifs, la nécessité de réciprocité et autres, d'établir en principe certaines restrictions quantitatives, soit à l'importations, soit à l'exportation, celles-ci ne seront effectivement appliquées que lorsque les trois Gouvernements auront constaté que les circonstances justifient leur application.

6°) Si la fixation de contingents communs limités à l'importation par les pays tiers crée un état de crise grave pour certaines branches de production, attribuable à une concurrence excessive d'un des trois pays sur les marchés extérieurs, des mesures spécifiques, telles que la fixation de contingents séparés et la répartition interne des contingents communs, seront arrêtées par le ou les organes compétents en finction des nécessités particulières de la situation considérée.

La répartition interne des contingents communs à l'exportation, prévue par le présent article, ne pourra avoir pour effet de restreindre, pour les produits visés, les exportations de l'ensemble les trois pays sur le pays tiers envisagé.

Les dispositions du présent article ne seront d'application qu'au cours du processus d'adaptation des politiques économiques internes.

7°) Les produits ci-dessous feront provisoirement exception à la règle des contingents communs:

A. <u>à l'importation et à l'exportation</u> :

1. les produits tombant sous l'application des Protocoles Agricoles, sauf s'il est décidé de commun accord qu'un produit est considéré comme libre dans les échanges entre les partenaires.

2. les produits tombant sous l'application de l'article 7 du Protocole concernant la coordination des politiques économiques et sociales, signé à la Haye le 24 juillet 1953, sauf s'il est décidé de commun accord qu'un produit est considéré comme libre dans les échanges entre les partenaires.

B. <u>à l'exportation</u> :

les produits pour lesquels à l'exportation vers un pays tiers un des partenaires a pris certaines dispositions par voie d'autorité ou a octroyé certaines garanties à l'égard du prix, de la qualité et de la gestion du contingent, pour autant que les autres partenaires ne puissent appliquer ces mêmes dispositions.

8°) Si la fixation de contingents communs à l'importation dans les pays partenaires est de nature à menacer sérieusement l'approvisionnement normal des industries intéressées, des mesures appropriées seront prises de commun accord.

Je vous saurais gré de vouloir bien me faire parvenir une confirmation de votre accord.

J'adresse la même lettre au Ministre des Affaires Etrangères de Luxembourg - de Belgique. Je ne manquerai pas de vous faire connaître la teneur de sa réponse.

Je saisis cette occasion, Monsieur le Ministre, de vous renouveler les assurances de ma très haute considération.

Le Ministre sans Portefeuille,

S-11-1524-100-11-'53